

Homilie

Vier Bijbelse figuren trekken onze aandacht: Ezechiël, Paulus, Jezus, en de psalmist.

God is in contact met **Ezechiël** die hem meerdere malen hoort spreken. Hij wordt persoonlijk en uitdrukkelijk gezonden. De profeet moet het weerspannige volk Israël dat tegen God rebelleert aanspreken: de vaders en de zonen die de aanwezigheid van God in de geschiedenis van het volk koppig en hardnekkig negeren; die hun ogen niet richten op God de Heer, die woont in de hemel (Psalm 123, een Psalm van de Opgang). Wat Ezechiël moet zeggen is niet meer dan: "Zo spreekt God, de Heer ..." (v4). Door de kracht van Gods geest die over Ezechiël gekomen is (v2), kan hij in uitdagende omstandigheden recht overeind staan (vv 1-2). Hij staat sterk in de dienst van God, om als profeet zijn woorden over te brengen, of ze nu luisteren willen of niet. Want - nogmaals - het is nu eenmaal een weerspannig volk, met een harde blik en een hart van steen (v4) ... daardoor verhinderd om zich als trouwe dienaars aan het Verbond op God te richten; op de hand van hun Meester (cf Psalm 123,2).

Er is een verband tussen de eerste lezing en het evangelie. Ook toen **Jezus** van zich liet horen, en de mensen opriep om hun leven te veranderen door bekering en geloof (Mc 1), werd hij nauwelijks gehoord, zelfs niet door hen die sociaal - geografisch het dichtst bij hem stonden.

Wat zij door eigen bekrompen wijsheid al over Jezus wisten, vormde een obstakel om in Jezus de volheid van Gods Wijsheid te zien en Hem in die hoedanigheid tot zich toe te laten, en Hem op zijn werkelijke waarde te schatten. In plaats van 'de hoeksteen' wordt Hij beschouwd als 'steen des aanstoets' ... en daarom "gehoond door de mensen, veracht door de buurt" (Psalm 22) ... want Hij - Jezus -

schandaliseert omdat hij de verwachtingen van degenen die hem ontmoeten tegenspreekt vooral als hij zijn status als nederige Messias laat zien (zie ook: Mt 26,31), een Messias die een slavenbestaan heeft aanvaard en gelijk werd aan de mensen (Fil 2).

Hij kon daar dan ook geen enkel wonder doen, en stond dus machteloos, zonder kracht, als verlamd (cf v5). Bij zijn stadsgenoten, verwanten, en in zijn eigen kring overheerste scepticisme. In hun opinie kon het niet zijn dat een doodgewone man van een jaar of dertig, een houtbewerker uit hun eigen kleine dorp (Nazareth) de verwachte Messias zou zijn, want die zou van God komen (zie ook: Joh 7,27) en de wereld verlossen. Zij nemen aanstoot (v 3) en blijven blind en doof voor God die uit liefde een nederige Messias heeft gezonden opdat wij allen zouden leven en nooit verloren gaan (zie: Joh 3,16-18).

En toch is over deze zoon der mensen, geboren en getogen uit arme joodse ouders, de Geest gekomen. Hij is de Gezalfde, die aan armen de Blijde Boodschap brengt, gevangenen hun vrijlating bekend maakt, blinden doet zien; verdrukten laat gaan in vrijheid, een genadejaar afkondigt van de Heer (zie: Lc 4,18-19) (vers bij het alleluia). De woorden van de Profeet Jesaja zijn op Jezus van toepassing (zie: Lc 4,28-30).

Paulus brengt ons enigszins in verwarring met zijn raadselachtige verzuchting over een doorn in zijn vlees is gestoken (cf 2 Kor 12,7). Paulus ziet die doorn als een bode van Satan die hem moet afranselen opdat hij niet verwaand of hoogmoedig zou worden, en zichzelf zou verheffen op grond van de uitzonderlijke openbaringen die hij heeft gekregen.

Tot drie keer bidt de uitgeputte apostel om dit lijden weg te nemen (12,8). God antwoordt, maar op onverwachte wijze: "Mijn genade is u genoeg, want kracht wordt in zwakheid volbracht" (12,9). God belooft

de gave van zijn genade juist in de beproeving. Paulus is geroepen om in zijn lichaam het Paasgeheim te herbeleven, de overgang van dood naar leven, in navolging van Jezus Christus die "gekruisigd is om zijn zwakheid, maar leeft door de kracht van God" (2 Kor 13,4).

De "doorn in het vlees" wordt dus niet weggenomen maar blijkt de manier te zijn waarop God zijn kracht openbaart in de zwakheid van de apostel. Men mag hier ook denken aan het herhaalde gebed van Jezus in de Hof van Olijven: "Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan. Maar toch: niet zoals Ik wil, maar zoals Gij wilt" (Mt 26, 39.42).

Met Paulus, dienen ook wij de zin van de paradox te ontdekken, namelijk "wanneer ik zwak ben, dan ben ik sterk" (12,10). Met andere woorden dat de genadegave van God verbonden is met onze zwakheid: de gave van troost, sterkte, moed, volharding, geloof, en hoop.

We kunnen ons de vraag stellen of ook de **psalmist** iets gelijkaardigs ervaart wanneer hij bidt tot God. Hij voelt als het ware de doorn van de hoon, de dronkemans-spot en het verwaande geschimp. Ook hij bidt en slaat zijn ogen op tot God die woont in de hemel en die zich om mensen bekommert. Dit psalmgebed getuigt van nederigheid, volzaamheid, en geduld en reikt ons zodoende een spiritueel gedragspatroon aan. Deze psalm is een persoonlijk gebed dat de weerspanning van een harde blik en een versteend hart kan omvormen, versoepelen en verzachten ... voorwaarden om zich van harte - dus van binnen - te kunnen openstellen voor God die zich bekommert ... vooral dan door Jezus van Nazareth, de zachtmoedige en nederige van hart.

Voorbeden

P. In geloof vertrouwen bidden wij tot God die ons verhoort...

L. Dat wij luisteren als God tot ons spreekt door zijn Woord, en in de mensen die we ontmoeten dicht bij ons, in de situaties die we meemaken, en in de beproevingen die het leven met zich meebrengt.

L. Dat wij met een volgzaam hart onze roeping als gedoopten realiseren en zoals de profeten verkondigers zijn van Gods bedoelingen en getuigen van het Woord dat redt.

L. Dat wij Jezus niet opsluiten in een definitie, een beschrijving of een standpunt, maar ons steeds opnieuw laten betoveren door wie Hij is en door wat Hij zegt en doet.

L. Dat wij en velen met ons in de woorden en daden van Jezus de Heer de kern van zijn leven op het spoor mogen komen, namelijk zijn diepe en innige vriendschap met God, zijn Vader.

L. Dat mensen in deze zomertijd rust en ontspanning vinden en in mensvriendelijke omgevingen op krachten komen, en niet vergeten God te danken die Heer is, en bron van alle leven.

L. Dat mensen met een wankelende gezondheid in de toegewijde zorg van medemensen de kracht van God mogen ervaren die hen sterkt in hun zwakheid.

L. Dat zij die omkwamen door oorlog en geweld in Gods vrede rusten, en dat alle overledenen door zijn barmhartigheid bevrijd mogen zijn van alle kommer en verontrusting.

P. Uw genade is ons genoeg, Heer onze God. Sterk ons vertrouwen in uw onophoudelijke liefde voor ons.